

„Танъ“, екна втори гърмежъ и ехото далечъ се обади.

„Тичайте, изгорѣхме!“ . . . писна женски гласъ, а слѣдъ него писнаха много женски и дѣтски гласове.

Селото свѣтна. Огнени червени пламъци се издигаха въ небесата . . . Цѣлата къща горѣше, като пънь . . .

Всичко се раздвижи . . . Затракаха котли, бурета . . . а писъците на жени и дѣца порѣха въздуха и се сливаха съ виеето на кучетата.

„Дръжете! . . . Удрете! Хвъргайте вода! . . . Пазете се!“ . . . чуваха се постоянно мъжки гласове и селянитѣ здраво се борѣха съ пламъцитѣ.

Ала огънятъ страшно бучеше и издигаше на горѣ огнени кълба . . .

„Дѣтето ми, спасете го, спасете го! . . .“ изпищѣ, като луда, една жена и се хвърли къмъ пламъцитѣ.

Удържаха я на сила.

Тя кършеше рѣцѣ и непрѣстанно викаше: „Дѣтенцето ми, хубавото ми дѣтенце, спасете го!“

Огънятъ бѣше обхваналъ вече цѣлата къща. Пламъцитѣ, люлѣни отъ вѣтъра, ту се прѣсваха, ту се издигаха и извиваха като змии съ милиони хвърчащи искри, които, като падащи звѣзди, порѣха тъмнината.

Пищя нещастната майка и като луда се хвърга около разпалената пещъ, която погълна нейната скъпа рожба . . .

„Бѣгайте! . . . Здраво дръжете! . . . Вода . . . вода!“ непрѣстанно се носѣше и черни сѣнки огрѣни отъ червенината на пламъцитѣ, политаха къмъ тѣхъ . . .